C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Obraz_smrtky.pdb

PDB Name: King_Stephen-Obraz_smrtky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
Obraz smrtky
Ze sbírky povídek Parta kostlivců (Skeleton Crew)

"Loni jsme to přestěhovali a dalo nám pořádně zabrat." řekl pan Carlin, když stoupali po schodišti. "Samozřejmě jsme to museli stěhovat ručně. Jak jinak. U Lloyda jsme ho pojistili proti nehodě, ještě než se v přijímacím pokoji vyndalo z pouzdra. Byla to jediná firma, která mohla pojistit na částku, kterou jsme zamejšleli."
Spangler neříkal nic. Ten muž byl cvok. Johnson Spangler se naučil už dlouho před tím, že jediný způsob, jak mluvit s cvokem, je ignorovat ho.
"Pojistili to na čtvrt milionu dolarů," pokračoval pan Carlin, když se dostali na odpočívadlo ve druhém poschodí. Jeho ústa vtipkovala v napůl trpké a napůl humorné linii. "Pěknejch pár centů to stálo."
Byl to malý muž, ne zcela tlustý, s brýlemi bez obrouček a opálenou plešatou hlavou, která svítila jako nalakovaný volejbalový míč. Brnění, střežící mahagonové stíny chodby ve druhém poschodí, na ně netečně civělo.
Byla to dlouhá chodba a Spangler měřil stěny a závěsy chladným profesionálním okem. Samuel Claggert nakoupil v hojném množství, ale nenakoupil dobře. Podobně jako řada samorostlých průmyslových císařů ze sklonku 19. století, byl jen o něco víc než nějaký pracovník zastavárny, oblékající se do sběratelských šatů, znalec nestvůrností na plátnech, kýčovitých novel a sbírek poezie v drahých kožených vazbách, a ukrutných sochařských děl, všeho, co považoval za Umění.
Nahoře na stěně tu visely - zdobily ji je možná lepší slovo - imitace marokských závěsů, nespočetné

množství (nepochybně anonymních) madon svírajících nespočetně jezulátek zatímco nespočetně andělů poletovalo sem a tam v pozadí, bizarní přenosný rozvětvený svícen a hrozný obscénně ozdobený lustr, kterému vévodila chlípně se šklebící nymfa.
Starý pirát přišel samozřejmě i s několika zajímavými kousky; zákon průměrnosti to vyžadoval. A jestliže bylo Soukromé Muzeum Samuela Claggerta (Prohlídky s průvodcem na hodinu - vstupné 1 dolar: dospělí, 0.5 dolaru: děti - hnusné) z 98 procent nestoudným smetištěm, byla tu pořád zbývající dvě procenta, věci jako coombská dlouhá puška nad krbem v kuchyni, zvláštní malá camera obscura v salónu, a samozřejmě-
"DeIverovo zrcadlo se přemístilo z přízemí po tom poněkud nešťastným ... incidentu," řekl pan Carlin úsečně, motivován patrně příšerně trapným portrétem nikoho v detailu na začátku dalšího schodiště. "Byly tu i jiný - to jsou nepříjemný slova, divoký výpovědi - ale tohle byl vlastně pokus o zničení zrcadla. Ta ženská, slečna Sandra Batesová , sem přišla s kamenem v kapse. Mířila naštěstí špatně a tak jenom naštípla roh rámu. Zrcadlo zůstalo nepoškozený. Batesová měla bratra-"
"Nepotřebuju dolarovou prohlídku," řekl Spangler potichu. "Jsem obeznámený s historií DeIverova zrcadla."
"Fascinující, že?" Carlin po něm hodil výstřední kosý pohled. "Ta anglická vévodkyně v roce 1709... a pennsylvánský obchodník s koberci v roce 1746 ... nezmínil jsem se-"
"Jsem obeznámený s historií," opakoval Spangler tiše. "Zajímám se o řemeslnou práci. A pak je tu, samozřejmě, otázka hodnověrnosti-"
"Hodnověrnost!" uchechtl se pan Carlin, byl to takový vyprahlý zvuk, jako když rachtají kosti v kredenci pod schody. "Byla prověřená odborníky, pane Spanglere."
"To byly i lemlierské stradivárky."
"No pravda," řekl pan Carlin s povzdechem. "Ale absolutně žádný stradivárky nedopadly ... tak otřesně jako DeIverovo zrcadlo."
"Ano, naprosto žádné," řekl Spangler svým slabým pohrdavým hlasem. Nyní pochopil, že Carlin nepřestane; jeho mysl byla dokonale sladěná s jeho věkem. "Naprosto."
Třetí a čtvrté patro vystoupali v tichosti. Jak se pohybovali blíž nesourodé konstrukci střechy, v temných horních galeriích bylo čím dál nesnesitelnější horko. S horkem přišel plíživý zápach, který Spangler znal velmi dobře, neboť v něm pracoval po celá ta léta svého dospívání - zápach mrtvých much v tmavých koutech, vlhké hniloby a červotočů lezoucích pod omítkou. Pach věků. Byl to zápach obvyklý pouze pro muzea a mauzolea. Představil si, že bezmála takový zápach může vycházet z hrobu mladé panny, čtyřicet let mrtvé.
Tady nahoře byly památky nakupeny cik cak v pravé vetešnické hojnosti; pan Carlin vedl Spanglera bludištěm soch, portrétů s naštípnutými rámy, pompézními pozlacenými ptačími klecemi, částmi kostry starého tandemového kola. Vedl ho ke vzdálené stěně, kde se pod padacími dveřmi ve stropě tyčil žebřík.
Zaprášený zámek visel od poklopu.
Nalevo odtud na ně nelítostně zaraženýma očima bez zřítelnic zírala imitace Adónise. Jedna paže byla roztažená a na zápěstí visel žlutý štít, na němž stálo: VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN.
Pan Carlin vytáhnul kroužek s klíči z kapsy svého kabátu, vybral klíč, a vylezl na žebřík. Zastavil se na třetí příčce, jeho holá hlava se ve stínech nevýrazně leskla. "Nemám rád to zrcadlo," řekl. "Nikdy jsem ho neměl rád. Bojím se do něj podívat. Mám strach, že bych se do něj mohl jednoho dne podívat a vidět... to, co viděli jiní."
"Neviděli nic jiného, než sebe," řekl Spangler.
Pan Carlin začal mluvit, pak přestal, zatřásl hlavou a sáhl nad sebe, natahuje krk, aby trefil správně klíč do zámku. "Muselo se přemístit," zamumlal. "Je-prokletý!" zámek náhle povolil a vyvlékl se z petlice. Pan Carlin po něm neohrabaně hmátl a skoro spadl z žebříku. Spangler hbitě zámek zachytil a vzhlédl k němu. Roztřeseně se držel vršku žebříku, bílý obličej v hnědém přítmí.
"Jste z toho trochu nervózní, že?" řekl Spangler mírně žasnoucím tónem.
Pan Carlin neřekl nic. Zdál se ochromený.
"Slezte dolů," řekl Spangler. "Prosím. Než spadnete."

Carlin sestupoval pomalu z žebříku, každé příčky se držel, a připomínal člověka, který se kymácí nad bezednou propastí. Když se jeho nohy dotkly podlahy, začal žvanit, jako kdyby v podlaze byl nějaký proud, který ho zapnul jako elektrické světlo.
"Čtvrt miliónu," řekl. "Čtvrt miliónová pojistka, na to, aby se ta... věc přendala odtamtud zdola sem nahoru. Zatracená věc. Museli sestrojit speciální kladku a vratidlo, aby to dostali do skladiště tam nahoře. A já jsem doufal - skoro jsem se modlil - aby měl někdo kluzký prsty ... aby bylo lano špatně otestovaný ... aby ta věc spadla a roztříštila se na milión kousků-"
"Fakta," řekl Spangler. "Fakta, Carline. Žádné laciné románky z paperbacků, žádné laciné bulvární příběhy ani žádné laciné horory. Fakta. Za prvé: John DeIver byl anglickým umělcem normanského původu který vyráběl zrcadla v době, kterou nazýváme alžbětinským obdobím anglických dějin. Žil a zemřel bez
jakýchkoli zvláštností. Žádné pentagramy načmárané na podlaze, které by domovník musel utírat, žádné sírou čpějící listiny se skvrnou krve na místě podpisu. Za druhé: Jeho zrcadla se stala sběratelskými předměty hlavně kvůli čisté řemeslné práci a skutečnosti, že použitý tvar křišťálového skla má mírně zvětšující a zkreslující efekt na pozorovatelovo oko - což je velice charakterický znak. Za třetí: Podle našich současných informací existuje už pouze pět DeIverových zrcadel - dvě z nich v Americe. Jsou neocenitelná. Za čtvrté: Tento DeIver a jeden další, který byl zničen při bombardování Londýna si vysloužili poněkud strojenou pověst, do značné míry díky lži, přehánění a náhodě-"
"Fakt číslo pět," řekl pan Carlin. "Jste pohrdavej bastard, co?"
Spangler pohlédl s mírným hnusem na slepého Adónise.
"Provázel jsem skupinu, ve který byl i bratr Sandry Batesový, když se podíval do vašeho drahocennýho DeIverova zrcadla, Spanglere. Bylo mu asi šestnáct, byl tu se skupinou středoškoláků. Dokončoval jsem historii zrcadla a právě jsem se dostal k tý části, kterou by jste ocenil - vychvaloval jsem
bezvadnou řemeslnou práci, dokonalost samotnýho skla - když ten chlapec zvednul ruku. 'A co ta černá skvrna v levým horním rohu?' zeptal se. 'Vypadá to jako kaz.'
A jeden z jeho kamarádů se ho zeptal, co má na mysli, tak mu to Bates začal líčit, pak se zastavil. Díval se na zrcadlo velice zblízka, pravou ruku položenou na červeným sametovým ochranným lanku, který bylo kolem tý skříně - pak se ohlídnul za sebe, jako by to, co viděl byl odraz kohosi - kohosi v černým - kdo mu stál
za zády. 'Vypadalo to jako muž,' řekl. 'Ale neviděl jsem mu do tváře. Teď zmizel. A to bylo všechno."
"Pokračujte," řekl Spangler. "Chcete mi říct, že to byla Smrtka - věřím, že to je běžné vysvětlení, nebo ne? Že náhodně vybraní lidé vidí v zrcadle obraz Smrtky? Dostaňte to ven, člověče. National Enquirer by se to velmi líbilo! Vyprávějte mi o strašlivých důsledcích a zeptejte se mě na vysvětlení. Srazilo
ho později auto? Vyskočil z okna? Co?"
Pan Carlin vydal zoufal, krátké uchechtnutí. "Sám to víte líp, Spanglere. Neříkal jste mi dvakrát, že jste ... aha ... obeznámený s historií DeIverova zrcadla. Žádný strašlivý následky nebyly. Nikdy. Proto se o DeIverským zrcadle nepíše v nedělní příloze novin jako o koh-i-noorským diamantu nebo o kletbě
Tutanchámonovy hrobky. Je to příliš světský ve srovnání s tímhle. Vy si myslíte, že jsem cvok, co?"
"Ano," řekl Spangler. "Vylezeme teď nahoru?"
"Jistě," řekl pan Carlin prudce. Vylezl na žebřík a zatlačil do padacích dveří. Ozvala se rána, jak se protiváhou převrhly do stínů a potom i pan Carlin zmizel v přítmí. Spangler ho následoval. Slepý Adónis na ně nevědomě zíral.

V podkroví, osvětleném pouze jedním pavučinami zahaleným mnohoúhelníkovým oknem, které filtrovalo prudké venkovní světlo na špinavý mléčný žár, bylo velké vedro. Zrcadlo bylo opřené na rohu ve světle, většinu ho pohlcovalo a odráželo na protější zeď perleťovou skvrnu. Bylo bezpečně zaklíněno v dřevěném rámu. Pan Carlin se na něj nedíval. Zcela záměrně se na něj nedíval.

"Ani jste na něj nedal přehoz," řekl Spangler, poprvé viditelně naštvaně.
"Představuju si ho jako oko," řekl pan Carlin. Jeho hlas byl pořád vyschlý, dokonale bezvýrazný. "Když se nechá otevřený, pořád otevřený, možná že oslepne."
Spangler mu nevěnoval pozornost. Sundal si sako, pečlivě ho složil knoflíky dovnitř a s nekonečnou jemností setřel prach ze samotného vypouklého povrchu zrcadla. Potom odstoupil a podíval se na něj. Bylo pravé. O tom nebylo pochyb a ve skutečnosti ani nikdy nebylo. Byl to dokonalý příklad DeIverovy pečlivé geniality. Místnost plná krámů za ním, jeho vlastní odraz, Carlinova polo-natočená postava - to všechno bylo čisté, ostré, téměř trojrozměrně. Nezřetelný zvětšující efekt zrcadla dával všemu
nepatrné zakřivení, které přidávalo skoro čtyřrozměrné zkreslení. Bylo to-
Jeho myšlenky se odmlčely a on pocítil další vlnu vzteku.
"Carline."
Carlin neřekl nic.
"Carline, vy zatracenej cvoku, myslel jsem, že jste říkal, že ta holka nepoškodila zrcadlo!"
Žádná odpověď.
Spangler na něj chladně zíral v zrcadle. "V horním levém rohu je kousek lepící pásky. Ona ho nakřápla? Proboha, člověče, mluvte!"
"Vidíte Smrtku," řekl Carlin. Jeho hlas byl mrtvolný a bez nadšení. "Na zrcadle není žádná lepící páska. Položte na něj ruku... Bože."
Spangler si pečlivě ovinul vrchní rukáv kabátu kolem ruky, položil ji tam a jemně zatlačil do zrcadla. "Vidíte? Nic nadpřirozeného. Je to pryč. Moje ruka to zakrývá."
"Zakrývá? Cítíte tu pásku. Proč ji neodtrhnete?"
Spangler dal ruku opatrně pryč a pohlédl do zrcadla. Všechno v něm se zdálo trochu víc zkreslené; přebyteční pokojoví andělé vypadaly, že se bláznivě vychylují jako když jsou na pokraji vtažení na nějakou nespatřenou věčnost. Na zrcadle nebyla žádná temná skvrna. Bylo nepoškozené. Pocítil, jak v něm náhle vyrůstá nezdravá hrůza a kvůli tomu pocitu sebou pohrdal.
"Vypadalo to jako ona, že?" Zeptal se pan Carlin. Jeho tvář byla velice bledá a díval se zpříma na podlahu. V krčním svalu mu křečovitě zaškubalo. "Přiznejte, Spanglere. Vypadalo to jako postava v kápi, která stojí za váma, co?"
"Vypadalo to jako lepící páska maskující krátkou puklinu," řekl Spangler velmi rozhodně. "Nic víc, nic míň-"
"Batesův kluk byl velmi zdatnej," řekl rychle Carlin. Zdálo se, že jeho slova klesají do horkého nehybného ovzduší jako kameny do temné vody. "Jako fotbalista. Měl na sobě sportovní svetr a tmavě zelený šortky. Byli jsme v půli cesty do horní části výstavy, když-"
"Z toho horka se mi dělá špatně," řekl Spangler trochu kolísavě. Vytáhl kapesník a utíral si krk. Jeho oči zkoumaly vypouklý povrch zrcadla malými trhanými pohyby.
"Když řekl, že chce sklenici vody... sklenici vody, proboha!"
Carlin se otočil a zuřivě zíral na Spangler. "Jak jsem to měl vědět? Jak jsem to měl vědět?"
"Je tu toaleta? Myslím, že budu-"
"Jeho svetr... zachytil jsem jenom mihnutí jeho svetru, kterej sjížděl ze schodů ... pak ..."
"-zvracet."
Carlin zatřásl hlavou, jako kdyby to chtěl zahnat a podíval se opět na podlahu. "Samozřejmě. Třetí dveře nalevo, druhý poschodí, když půjdete směrem ke schodišti." prosebně vzhlédl. "Jak jsem to měl vědět?"
Ale Spangler už sestupoval po žebříku dolů. Chvilku se pod jeho vahou viklal, Carlin si pomyslel - zadoufal - že by mohl spadnout. Nespadnul. Otevřeným čtvercem v podlaze ho sledoval, jak sestupuje a jednou rukou si lehce drží ústa.
"Spanglere-?"
Ale byl pryč.

Carlin naslouchal jeho krokům, které se ztrácely v ozvěnách, pak odumřely. Když byly pryč, silně se

třásl. Pokusil se pohnout po vlastních nohách k padacím dveřím, ale měl je zdřevěnělé. Jen to poslední rychlé mihnutí chlapcova svetru ... Bože!...

Bylo to, jako kdyby mu obrovská neviditelná ruka trhla hlavou a zdvihla ji nahoru. Carlin se nechtěl dívat, ale přesto zíral do matně zářících hlubin DeIverova zrcadla.

Nic tam nebylo.

Pravdivě se mu zrcadlila místnost, její prašné hranice přeměněné do světélkující nekonečnosti. Napadnul ho úryvek Tennysonovy básně, který mu trochu utkvěl v paměti a nahlas ho zamumlal: "' "Je mi napůl špatně ze stínů," řekla Lady Shalott...' " A stále se nemohl dívat jinam a to dýchající ticho ho svíralo. Zpoza jednoho rohu zrcadla na něj vykukovala mrtvýma obsidiánovýma očima moly rozežraná buvolí hlava.

Chlapec chtěl napít vody a fontánka byla ve foyer v prvním poschodí. Šel po schodech dolů a-

Už se nikdy nevrátil.

Vůbec.

Nikam.

Jako vévodkyně, která si udělala přestávku v líčení před zrcadlem na soirée a rozhodla se vrátit do obývacího pokoje pro své perly. Jako obchodník s koberci, který jel na projížďku kočárem a vrátil se pouze prázdný kočár a dva němí koně.

A DeIverovo zrcadlo bylo v New Yorku od roku 1897 do roku 1920, bylo tam, když soudce Crater-Carlin zíral jako by byl zhypnotizovaný do mělkých hlubin zrcadla. Slepý Adónis držel dole stráž.

Čekal na Spanglera téměř tak, jako Batesovi museli čekat na svého syna, jako manžel vévodkyně musel čekat na svojí ženu, až se vrátí z obývacího pokoje. Civěl do zrcadla a čekal.

A čekal.

A čekal.